

ИЛЮСТРОВАНО МЪСЕЧНО СПИСАНИЕ

За туризъмъ родинознание и литература.

— Редактира комитетъ. —

Година първа ————— книга седма.

СЪДЪРЖА:

1. Д. Б. — Слѣдъ конгреса.
2. Дим. Добревъ — Хладна есенъ.
3. Тан. П. И-въ — До Студенецъ.
4. Ник. Вас. Ракитинъ — * *
5. Анг. Симеоновъ — Ав. Т. Клубъ прѣзъ 1919 г.
6. Вл. Сакжзовъ — Споменъ.
7. Н. Иванцовъ — На Монбланъ.
8. Н. А. Панчевъ — Утро.
9. Вѣсти.
10. Изъ свѣта и науката.

Издание на Плѣвенското юнош. тур. дружество

„СТУДЕНЕЦЪ“

КЪМЪ АБОНАТИТЪ.

ДРУГАРИ ТУРИСТИ,

Новата учебна година настъпи, а съ нея и единъ новъ периодъ за работа на всички ни. Заели се съ издаването на сп. „Студенецъ“, при едни много трудни условия, ние и сега съ гордостъ си спомняме за онова ваше туристско съзнание, съ което ни посрѣснахте. Възторженитъ младежки писма, пропити съ най-искренни отзиви за списанието, които получихме, ни подкрѣпиха достатъчно за да Ви го поднасяме **най редовно**.

Отъ тогава се изминаха много дни. Ние съ радостъ забѣлѣвахме, какъ интереса къмъ туризма обхващаше все по-голѣми кръгове. Сега вече можемъ да се поздравимъ съ постигнатото, защото станалия въ Пловдивъ V редовенъ конгресъ на Юношеския Туристски Съюзъ, бѣше несравнено ползотворенъ: тамъ юношитѣ туристи доказаха, че сж напълно способни да уреждатъ това, което сж създали.

Прѣдстои ни сега, обаче, гоѣма организационна работа, за която всѣки единъ отъ Васъ трѣбва да се заеме. Бъдете енергични и сега!

Списанието „Студенецъ“; което Ви помогна прѣзъ най труднитъ дни на Вашата работа, ще Ви помогне и сега, да закрѣпите това, което сте създали; а сигурно сръдство за закрѣпване туристското чувство у младитъ ни другари е подходящата туристска литература. Колкото позече я разпространяватъ, толкова повече младежи ще заинтерисувате и привлечете въ нашитъ редове. Другари, заемете се и разпространявайте туристската литература!

Отъ Редакцията.

Колекционери! Филателисти! Желаете ли да кореспондирате на есперанто, френски, английски и др. езици или да размѣнявате унищожени пощ. марки, монети, илюстр. изглѣди изъ цѣли свѣтъ? Тогава запишете се въ междунар. клубъ „Harmonie“—Wien, Austriche. Год. абонаментъ 15 лева. Прѣдставителъ за България: Г-нъ Симо П. Симовъ, ул. Александровска VIII кв. Плѣвенъ. Изискайте проспекти за записване сръциу 25 ст. пощ. марка.

Есперантисти! Птѣв. Еспер. Група „Esperanto“ записва въ виенскитъ мѣсечни литерат. списания: „La Esperantisto“—год. абонаментъ 8 лв. и „Nova tempo“—17 лв. Списанията сж много сериозни и съдържатъ избранъ литературенъ материалъ: разкази, стихове и др. отъ извѣстни писатели. Сжщо свѣдѣния за есп. движение въ свѣта.

Всичко се изпраща на горния адресъ—Симовъ.

Всичко, което се отнася за списанието се изпраща на адресъ
Списание „СТУДЕНЕЦЪ“ — Плѣвенъ

СТУДЕНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО МѢСЕЧНО СПИСАНИЕ

ЗА ТУРИЗЪМЪ, РОДИНОЗНАНИЕ И ЛИТЕРАТУРА.

Година първа.

Плѣвенъ, септемврий, 1920 г.

Книга седма.

Слѣдъ конгреса.

Слѣдъ петия си редовенъ конгресъ нашата организация трѣбва да заживѣе единъ новъ животъ, който ѝ се налага отъ новото врѣме. Самиятъ конгресъ даде да се разбере, че той е началото на едно ново, много обѣщаващо за съюза ни бъдеще. Готовността за творчество, високото съзнание за взаимно разбирателство, който недвусмислено изяви отъ другаритѣ делегати, направиха този конгресъ истински цѣлителъ на съюзнитѣ недѣли. Единствениятъ конгресъ, въ който безразсѣдната младежка разпаленостъ, свойствената ѝ прихвързаностъ бѣха на послѣдно мѣсто е Пловдивскиятъ. Горди трѣбва да сѣ всички делегати за прѣдвидливостта която проявиха — тѣ бѣха истински пазители на съюзните интереси. Най-болниятъ въпросъ, чл. 17 отъ С. Уставъ, за който ставаха най-бурни разисквания и не желани инциденти безъ да очеше, ето, толкова врѣме, да се свърши нѣщо, се прие съ акимации. А това говори, че сега именно е настѣпилъ дълго чаканіе, отъ истинскитѣ съюзни ратници, моментъ на реорганизация непоколебимъ напрѣдѣкъ. Не отъ по-малко жизнено значение е, прѣмѣстването на Централното Управление въ Плѣвенъ. Плѣвдивскиятъ клонъ бѣ далъ блѣстящи доказателства за голѣма туристска и организационна дѣйностъ, и добра крачка се направи, то се възложи нему тази тежка и изпълнена съ голѣми отговорности задача — да даде на съюза новото ржководно тѣло. И не ще чакаме да видимъ, какъ той ще съумѣе да направи първата крачка.

Какви трѣбва да бъдатъ, обаче, задачитѣ на бъдещето Ц. Управление? Прѣди всичко да се стѣгнатъ разслабенитѣ и разнижени съюзни редове. Съ *разумната отпѣностъ на вѣщъ организаторъ* Ц. Н. трѣбва да се постави на подобаващата висота, да възобнови изгубения отъ старото Ц. Н. престижъ прѣдъ клоноветѣ, който ще се засили солидарността помежду имъ и ще се буди съзнанието имъ за *дълга* и подчиненостъ къмъ тѣхната обща управа. Но, за да се работи, трѣбва и клоноветѣ да се заематъ и изпълняватъ онова, което се иска отъ тѣхъ, и тогава Ц. Н. може да изпълни поетитѣ прѣзъ конгреса задължения. Има

ли съзнание въ клоноветъ за една напълно солидарна и единомушн дѣйность, Ц. Н. ще е вече готово за друга голѣма задача, която му прѣдстои. А тя е: да се заговори високо прѣдъ обществото, за да чуятъ *идѣто трѣбва*, че ние сме една жизнена и дѣйна организация, която десета година какъ води борба съ суровитѣ прѣпятствия на нашата дѣйствителность за насаждане на едни високоблагородни идеи, че тя е единъ културенъ факторъ въ това общество и че то има къмъ нея мораленъ и материяленъ дългъ. Самостоятелно и свободно, — ние ще искаме отъ обществото изпълнението на тоя му дългъ.

Тия бждащи задачи на нашиятъ съюзъ, гесп. на Ц. Настоятелство, трѣбва да бждатъ увѣнчани съ успѣхъ, и въ името на тѣхното изпълнение и разрѣшение, новото Централно Настоятелство, трѣбва да поеме ржководенето на Съюза.

24 юлий 1920 год.

Дим. Добревъ.

Хладна есенъ.

на М. Симеоновъ.

Прѣзь морето
Топло лѣто
Отлетѣ далечъ;
Съ тѣжна пѣсенъ
Хладна Есенъ
Е при назчъ вечъ.

Нѣма Радость,
Нѣма Младость,
Нѣма птичи гласъ;
Тѣй чудесни
Звѣнки пѣсни
Млѣкнаха завчасъ.

Сладкогласни
Птички красни
Нѣма въ китний лѣсъ,
И листата
На гората
Капятъ съзнатъ днесъ.

Тан. П. И-въ.

До Студенецъ.

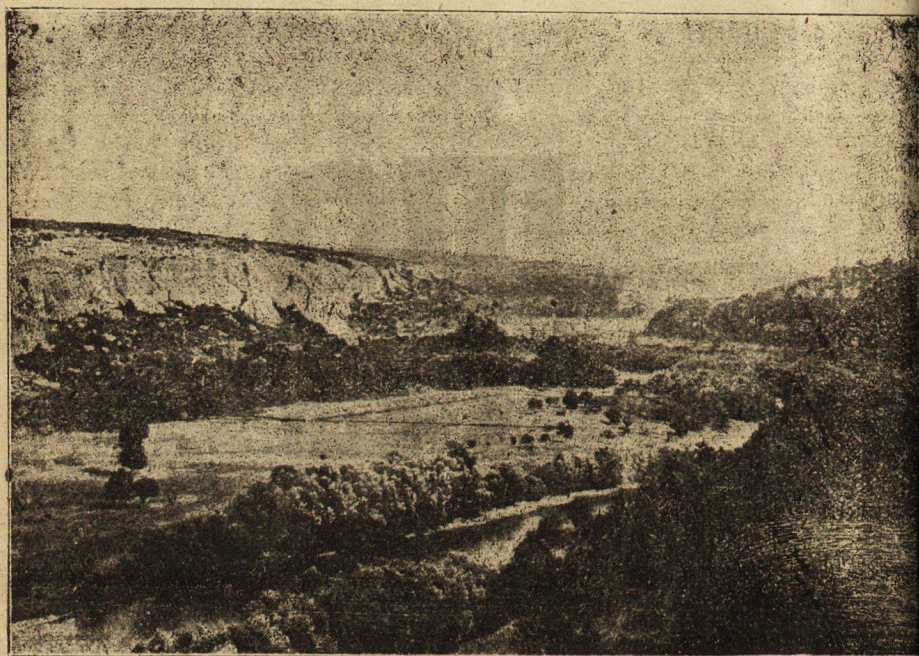
На С. З.

Наистина, когато се говори за години, и азъ като другитѣ казвамъ, че съмъ отъ... не знамъ колко си години туристъ, но фактъ е, че едва прѣди три дена нарахихъ за пръвъ пѣтъ прѣзъ живота си раница (щѣхъ да излѣжа: прѣди десетина дена бѣхъ нарамилъ пръвъ пѣтъ раница, и то за 10—15 минути да се фотографиярамъ) и трѣгнахъ на излетъ до Студенецъ. Че то било великолѣпно нѣщо да се разхождашъ на перона на гарата съ раница на грѣбъ и да мѣташъ небрѣженъ погледъ насамъ-натамъ. Небрѣженъ?... че какво сж за тебъ сега хората, когато слѣдъ нѣколко часа отворилъ уста, ще стоишъ унесенъ прѣдъ прѣлѣститѣ на „майка“ природа. И така разхождашъ се и гледашъ нѣколко добри хорѣца отъ ближнитѣ села, ще дойдатъ къмъ тебе: „Бе вие момчета новобранчета ли сте?... кждѣ ще служите?“ А ти се усмихнешъ: „Туристисме, байо“, той а гледа и се чуди защо си нарамилъ раница безъ да те накаратъ и главата му не може да разбере какво ще каже това туристъ.

Най-послѣ, слѣдъ часъ-два чакане, чудовището, тежко пѣш-кашо, пристига за да ни поеме и отнесе. Слава Богу, пѣтуването сега не е като прѣзъ войната: влизаме и можемъ стѣпили на двата си крака да почнемъ пѣтешествието. До като се настанимъ и запознаемъ съ компанията, на която пропѣдихме съня, влакътъ трѣгва и просто лети напредъ, за да ни стовари къмъ 3 часа слѣдъ полунощъ въ с. Г. Джбникъ.

Тъмно като въ рогъ — свѣтваме съ два фенера и прѣминаваме прѣзъ селото, тържественно посрѣщнати и изпратени отъ селскитѣ кучета. Ето края на селсто. Сбираме се и като му „грѣмнахме“ едно „Балкани вдигайте се“... на 18 гласа, (толкозъ човѣка бѣхме), проточихме се единъ слѣдъ другъ на пѣтъ. Навѣрно нашитѣ тъмни силуети освѣтявани отъ фенеритѣ, сж прѣставлявали нѣщо тайнствено, красиво, но гдѣ „поети“ тукъ да ни опишатъ?!.. Вървимъ напредъ, почиваме си, пакъ вървимъ и когато слънцето се показва надъ „грѣшната“ земя, ние влизаме въ Садовецъ — спрѣтнато село. Тукъ хората сж по-културни отъ тѣзи на Плѣвенската гара: срѣщнемъ нѣкого, че като почнемъ отъ първи до послѣденъ да му казваме „добро утро“, а той на 18 души отговаря „далѣ ти Богъ добро“, и не само че не пита

какви сме, но добръ знае какво значи „турист“.¹⁾ Азъ идвамъ тукъ за първи пътъ, но вие, които ще дохаждате слѣдъ мене, знайте, че като вървите изъ селото ще трѣбва да минете „интелигентното“ мостче и се отбиете на закуска и почивка при бай Лако. Седя и азъ тамъ и се питамъ какво ли ще е туй Студенецъ: върхове, ледници не вървамъ да е — срѣдъ полето сме, а като толкозъ годишенъ туристъ не искамъ да питамъ „вчерашнитѣ“. Сега всичко хвалятъ и не вървамъ да видя чудо. Наоколу насѣдали другаритѣ: едни закусватъ, други почиватъ, а трети отъ много „мислене“ заспиватъ върху маситѣ.... Тръгваме. Слънце-

Снимка Ат. П. Изгорѣнковъ.

Студенецъ—общъ изгледъ.

то отскочило доста високо ни погледва косо; да вървишъ съ натегнала за сънъ глава, въ оня ти ми горѣщъ день изъ прашнитѣ улици на селото, не е много приятна работа.

Повѣя хладенъ вѣтрецъ, който разбуди сношната ни енергия и едно ново „Балкани...“ се откърти отъ насъ (и срѣдъ полето ако се дигнѣха балкани, пакъ бихме се качили—и безъ орлови крия). Вървя съ единъ отъ другаритѣ: ела пръвъ да видишъ Студенецъ.

¹⁾ Човѣкъ съ раница, каскетъ и бастунъ, който скита отъ слободия ей тъй на, а когато си купува нѣщо, дава колкото пари му искашъ. Добъръ човѣкъ е—има смѣтка.

Пръвѣ!—това е все пакъ нѣщо — хайде съ него Ето ни почти до края на брѣга още двѣ крачки и гледай: прави отвѣсни скали заграждатъ рѣката, а тя взела, че ги отразила надолу дълбоко, че ти сѣкашъ виждашъ прѣдъ себе си, мряморенъ дворецъ. Но това е нищо — отъ дѣсно е завой, хайде на тамъ и гледай: отлѣво скалитѣ сѣкашъ отъ розовъ мряморъ, се сливатъ съ отражението си и изглеждатъ двойно по-високи, а отдѣсно отвѣсни високи скали заграждатъ единъ великолѣпенъ улей, прѣзъ които се вие рѣката Витъ, обкичена съ гѣсти кълбести върби. По нататѣкъ рѣката извива нѣколко пѣти и се губи при завоя до Старото кале²⁾. Сега вече не можешъ никого спрѣ! Като се разтичали онѣзи ти ми приятели по скалитѣ, че като урнаха послѣ надолу—ето ги край рѣката, а тамъ прохладно-приятно. Двѣста-триста крачки покрай рѣката и ние сме до кладенчето на Студенецъ, опнали се върху одялата си и разгурнали дълги нескончаеми приказки.

* * *

Какво е това? . . . Нима спѣхъ? Наоколо нощ. Нѣколко души на една страна тихо приказватъ, а другитѣ, завили се хубаво, спятъ. Е, господи, елате и гледайте красоти, че послѣ ако, можете, стойте въ града! Издигнала глава луната, подпрѣла се на върха на скалитѣ, че като блѣснала Идете и се нагледайте!

Та това ли сѣ вчерашнитѣ скали? Една сребърна линия се опнала по върха имъ и като се сгърчила покрила всѣка гѣнка, всѣко камъче, всѣки храстъ. Цѣлата долина затихнала, пълна сѣкашъ съ ефиръ: ехъ да е пролѣтъ, може би, между цвѣтята, край рѣката, да изпъкнатъ и русалки, но сега — нѣма ги! Край рѣката върбитѣ тихо си шептятъ, едва люлейки клони; водата се пѣни надолу а по-нататѣкъ, хей тамъ, блѣснала рѣката сѣкашъ е разтопенъ металъ. Вървимъ край рѣката, студено затихнало наврѣдъ сѣкашъ не ходимъ по земята, а по дѣното на ефиренъ океанъ надъ който тамъ горѣ има хора, шумъ, животъ. Още нѣколко крачки и другарѣтъ ти казва: Ето кулата!

На една площадка до скалитѣ, заградена отъ люлякъ, шипки и глогове стои висока масивна кула. Нѣколко върби се свили край рѣката, до тѣхъ паднала канара, а надъ тѣхъ изпъкнала кулата се оглежда въ водата Тихо. въ нея спятъ прѣдания отъ вѣкове . . . Другаръ се изкачва по стѣнитѣ на кулата.³⁾ Още малко . . . и отъ върха се понася:

Въ Дарялската стрѣмна долина,
Гдѣ губи се Терекъ въ мъгли.
Стояла е кула старинна
Възъ черни мъхнати скали.

Ехото я подема и отнася нататѣкъ, гдѣто бавно замира Луната наведе глава задъ скалитѣ се изгуби. Слѣдъ малко сръдъ потъналата въ мракъ долина, свѣтъше голѣмъ огънъ край който сновѣха нѣколко силуети.

Августъ 1920 год.

²⁾ Остатѣкъ отъ стари укрѣпления. Б. Р.

³⁾ При правенитѣ маскоро разкопки край нея е открита малка черкваца: Б. Р.

Ник. Вас. Ракитинъ.

* * *

Грѣй есенното слънце надъ земята,
Надъ влажната земя. Вредъ пустота!...
Простори глухи; нѣкъдѣ въ полята
Стърчатъ върби, катъ сѣнки на смъртта.

И облачета тамъ далечъ се рѣятъ,
Блѣстятъ води межъ пуси брѣгове,
И въ хоризонта нейдѣ се тъмѣятъ
На планини самотни върхове.

Пустиненъ край... безмълвие дълбоко....
Какъ тъжно е!... ни шумъ, ни гласъ, ни звукъ.
А жерави прѣлитатъ тамъ високо!
Ахъ, дѣ крила—самъ хвъркналъ бихъ отъ тукъ!...

Ант. Симеоновъ.

Австрийскиятъ Туристски Клубъ прѣзъ 1919 г.

Прѣзъ 1920 г. този клубъ навършва 50 години отъ своето основаване. Тукъ накратко ще изложимъ това, което той е постигналъ прѣзъ миналата година, споредъ съобщенията на органа му.

Въпрѣки, че годината съвпада съ сключването на мира, така дълго и съ толкова надежди очакванъ, тя бѣ годината, прѣзъ която тежкитѣ, дълбокитѣ послѣдици отъ войната се чувствуваха най-болзнено. Врѣменното прѣустановяване на съобщенията, труднитѣ, които съпровождана всѣко пътуване и голѣмото увеличение на такситѣ направиха работа на Австр. Тур. Клубъ почти невъзможна и не му позволиха да развие една широка, резултатна дѣйност. Но въпрѣки тѣзи неблагоприятни условия, съзнаването на ония многобройни ползи, които природата дава, обхвана по широкъ кръгъ и прѣдизвика неочаквано увеличение на членоветѣ. Не само въ Виена, но и въ всичкитѣ клонове, се забѣлѣзва покачване на тѣхното число. Само централниятъ клонъ броеше прѣзъ 1919 г. 3480 души. „Нашиятъ народъ призна дѣната и необходимостта отъ туристиката. Обаче меродавнитѣ управляющи кръгове, стоятъ още чужди на това признание“, се казва въ отчета на клуба.

Заедно съ „Съюза за Запазване Алпийскитѣ Интереси“ Австр. К. постигна създаването на специаленъ и отговарящъ на съвръшеннитѣ изисквания законъ за пѣтищата. Той издѣйствува разрѣшение да бждатъ използвани кантонитѣ по пѣтищата отъ туриститѣ за прѣнощуване. Клубътъ сжщо раздаде помощи на всички туристи, които ги е постигнало нѣкое нещастие, прѣзъ врѣме на излетитѣ.

Комисията за излетитѣ е устроила прѣзъ миналата година 54 излета, отъ които 81 слѣдъ обѣдни до Wienerwald, 7 дневни, 9 еднодневни скитания изъ планинитѣ, 10 двудневни, а останалиятъ екскурзии по планинитѣ отъ три до дванадесетъ дни. Сжщата устроила съгласно изявеното желание на членоветѣ, единъ курсъ на катерене. Участие въ него взеха 34 членове, отъ които 8 жени.

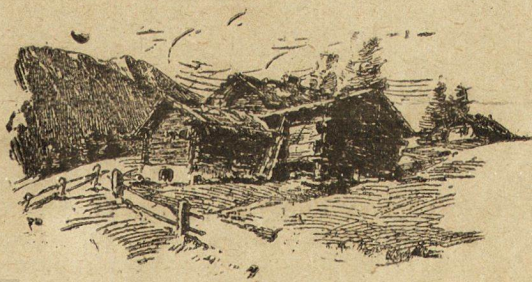
Комисията е доставила много алпийски съоржжения, отъ които е реализирала чиста печалба отъ 5000 крони.

Библиотеката на Клуба, прѣдъ видъ скжпитѣ книги не е могла да изпълни прѣдвидения планъ. Увеселителната комисия е устроила нѣколко добрѣ посѣтени забави. Рефератната комисия дала цѣнни и интересни реферати, върху австрийската природа. Оважни отъ тѣхъ сж слѣднитѣ: „Залцбургъ, градътъ и страната“, четенъ отъ г. Брустманъ. „Върху Татритѣ“ отъ г. Мелеки; сказка върху Алпитѣ, придружена съ картини отъ проекционенъ паратъ и др.

При клуба сжществуватъ, секция за планински водачи. Послѣдната се е снабдила съ много пжтеводни знаци и съоржжителни рѣдмети за изкачване, съ които се постигатъ отлични резултати.

Ав. Т. Клубъ е получилъ значителна парична помощъ отъ Виенската община. Послѣдната е била благосклонно разположена къмъ него. Желѣзничнитѣ администрации отъ своя страна даватъ редъ улеснения при извършването на излетитѣ. Сжщо ежедневиия печатъ и научнитѣ списания сж помѣствали често статии съ туристски характеръ и винаги сж били отзивчиви къмъ молбитѣ на Клуба.

Послѣдниятъ, вѣрвайки, че ще настѣпятъ скоро мирни и благоприятни врѣмена, че ще се разведри сгжстената отъ войната атмосфера, се приготвява да разбие трѣскава туристска дѣйность.

Вл. Сакъзовъ.

С п о м е н ъ .

Въ паметъ на Борисъ Паневъ, почетен членъ на др-во „Студенецъ“, починалъ прѣзъ м. априлъ 1919 г. въ Видинъ.

Пурпурнитѣ огньове на залѣзващото слънце обливатъ Дунава и съ хиляди отгѣгъци се отражаватъ въ водитѣ му.

Осгродъни ладии красиво се носятъ върху водитѣ на гигантската рѣка, оставайки подирѣ си дълги ивици млѣчно-бѣла пѣна. Птици натамъ се гуркатъ весело въ водата.

Момъкъ съ блѣдорозово лице и красиви тъмни очи, мечтателно пристѣпва къмъ край брѣжната скала. Очитѣ му сълзятъ, а личи-дълбока тѣга кѣса душата му. Наболѣлатъ грѣдь тежко и бавно се повдига: изъ нея се изтрѣгва дълбока въздишка. . . .

Лжчитѣ на залѣзващото далече задъ цвѣтнитѣ лжки слънце, нѣжно милватъ лицето му.—Слънцето умира. . . Той взема цигулката. И понасятъ се тъжни звуци, — скърбитѣ, може би на една душа, която чувствува приближаващия се хладъ на смъртта. . . Сетитѣ той съ бавни стѣпки се отправя къмъ града. . .

Друга привечеръ: стоята е пълна съ свѣтлина и лжчи, той импровизира на пианото. Сетитѣ се раздаватъ звуци — буенъ ураганъ. . . и млѣкватъ: върху клавишитѣ се обронува

съ отворени очи, и замръзла на устни усмивка неговата красива глава, — и той бѣ навѣки млѣкналъ. . .

Прощаленъ слънчевъ лжчъ разсѣянъ по стѣната, се прѣска на малки свѣтливи точки и угасна. . . Въ градината тукъ тамъ прѣварили дървета цвѣтѣха първи цвѣтъ. . . Падаше тиха нощъ въ прѣвечерието на която синкавъ сумракъ се стелеше. . .

* * *

Полунощъ. Лѣкъ вѣтрецъ повѣва. Сребриститѣ лунни лжчкиплътъ съ мека свѣтлина водитѣ и скалата върху която седѣ синка съ цигулка въ рѣка. Нѣжни, едва доловими звуци се счуватъ — ридания на една въ душа. . . Водитѣ се разтварятъ и къмъ скалата се носятъ русалки. . . Тѣ носятъ момъка върху водитѣ съ тихъ гѣсенъ. . .

* * *

Винаги, когато слушамъ цигулка, отпрѣдъ ми изпѣква жизненъ нѣкога младежъ и сетията усмивка на устнитѣ му. . . Всѣки нощъ, когато луната огрѣе Дунава, хоръ отъ приятни гласове се разнася край прибрѣжната скала, а между нимъ се чува цигулка да стене. . .

Плѣвецъ, 25 юлий 1920 год.

Н. Иванцовъ.

На Монбланъ.

(Продължение)

II.

Въ първитѣ дни на моето прѣстояване въ Шамони, Монбланъ бѣше забуленъ съ тънки облаци, които показваха, че на върха има силенъ вѣтръ. Прѣкарахъ тия дни въ разходки изъ околността. Нѣкой справедливо е казалъ, че планинитѣ не могатъ да се обичатъ наполовина. Къмъ тѣхъ или ще останешъ равнодушенъ или ще имъ се отдадешъ съ пълно увлѣчение. Чрѣзъ стопанката на хотела азъ се запознахъ съ единъ добъръ водачъ, Франсоа Мьоне, който ми каза, че още не можемъ се изкачи на Монбланъ поради силния вѣтръ. На 5 юли, 7 ч. сутринята, излѣзълъ на терасата на хотела, азъ видѣхъ, че около Бреванъ бѣше покрито съ облаци, но надъ Монбланъ бѣше свѣршено ясно. На тъмната синевина ярко се рисувахе бѣлоснѣжния колосъ, на който, съ зрителната трѣба можеше да се види добръ обсерваторията на Жансенъ. Менъ ме завладѣ едно неудържимо влечение къмъ тая надоблачна висота. Рѣшихъ да трѣгна. Водачътъ ми отиде да направи необходимитѣ приготовления и да наеме носачъ. По правилата на Бюрото за Изкачване на Монбланъ, трѣба да се взематъ ий-малко два водачи. Обаче, това правило може да се заобиколи и да се вземе единъ водачъ и единъ носачъ, макаръ, че това е малко рисковано въ случай на лошо врѣме или ако пжтникътъ се окаже слабъ. Мьоне, обаче, бѣше увѣренъ въ силитѣ ми, а носачътъ който щѣше бжде съ насъ, бѣ сжщо така добъръ. Това бѣше младъ, скромнъ момъкъ по име Жозефъ Куте, който се изкачваше за првъ пжтъ на Монбланъ.

Въ 9 часа ние излѣзохме изъ Шамони и минахме край Паметника на Сосюръ и Балма. Балма, сѣкашъ, ни показваше бѣлоснѣжния исполинъ, така привлѣкателно откритъ на тъмносиньото небе.

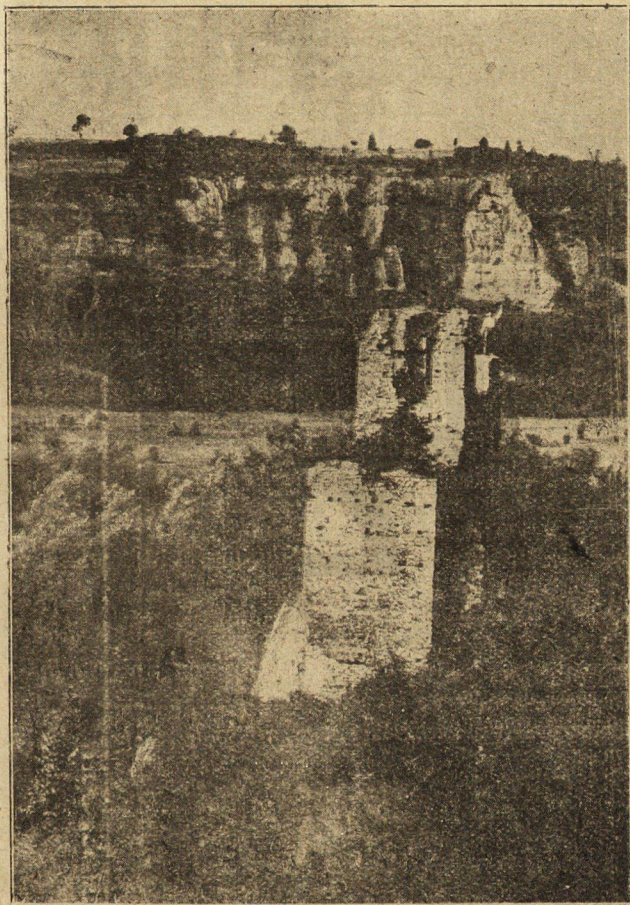
Скоро стигнахме въ единъ малкъ ресторантъ на 1605 м. гдѣто направихме първата почивка. Водачитѣ поискаха своята обична напитка — вода съ сиропъ и малко конякъ. По тѣхнитѣ думи сиропътъ утолява жаждата, а конякътъ прѣдпазва отъ простуда при дишане студения въздухъ. Оставили любезната стопанка, ние продължихме по тѣсната, за мулета, пжтечка, която ставаше все по-стрѣмна. Къмъ 12 часа стигнахме Pierre Pointue. Далече долу шу-

мѣха ручей, а кжшитѣ на Шамони се виждаха като играчки. Тукъ сжщо има малкъ дървенъ ресторантъ съ стѣни изписани отъ имена и остроумия на посѣтителитѣ. На малка маса бѣха поставени разни нѣща за продаване: камъни, рогови чашки, млки папки-хербарии и др. По стѣнитѣ се сушеха чорапи, дрехи и висѣха картини, които изобразяваха „Разнитѣ възрасти на човѣка“, „различнитѣ социални положения“ и др. подобни, които азъ разглеждахъ докато приготвявахъ закуската. Къмъ 1 ч. отново тръгнахме. Свърливаше вече удобната за мулета пжтека и почва тѣсна такава затрупана на нѣкои мѣста отъ снѣгъ. Растителността почти изчезна; само тукъ тамъ на нѣкоя скала имаше мѣхъ и малка трѣва. Изкачвайки се все по-високо, ние стигнахме *Picte à l'Echelle*. Бѣхме на височина отъ 2411 м. Никакъвъ звукъ отъ органически животъ! — чуваше се само какъ течеха надолу ручейтѣ и глухия шумъ на падашитѣ лавини. Къмъ 5 ч. бѣхме на *Grand Mulet* — нѣколко стърчащи изъ снѣга скали. Тукъ има малка гостоприемници съ такива удобства каквито не очаквашъ да намѣришъ срѣдъ вѣчнитѣ снѣгове на 3050 м. височина.

Кржгзорьтъ бѣше необятенъ и картината приличаше на тая, въ която изобразяватъ създаването на свѣта, само че тукъ нѣмаше Богъ, съ разпрострени огорѣ ржцѣ. Тя бѣше така величественна, така прѣвъзхождаше всичко видѣно до сега отъ менъ, че азъ дълго не можахъ да откъсна очи отъ нея. Мислитѣ ми бѣха най-възвишени. „Тукъ животътъ изглежда лекъ; тежкитѣ душевни облаци изчезватъ на тия висоти“.)

Слѣдъ почивката отново бѣхъ вѣнъ. Слънцето залѣзваше. Облацитѣ се пластѣха долу и образуваха едно необятно море, отъ което, като острови тукъ-тамъ, стърчеха тъмни върхове. Ослѣпително-бѣлитѣ вълни бавно се движеха. Планинитѣ ставаха синкави. Снѣжнитѣ върхове и облацитѣ почнаха да добиватъ розовъ цвѣтъ съ още по-сини полутонове, а тамъ гдѣто слънчевитѣ лжчи се промѣкваша прѣзъ тъмната маса отъ облаци — тъмночервени. Слънцето се скри задъ облакъ и изведнажъ повѣя хладъ. Тъмнината се спущаше бързо. Върховетѣ и облацитѣ гаснѣха единъ слѣдъ другъ. Послѣдентъ угасна Монбланъ. На черното небе засвѣти чистия сребърентъ сърпъ на луната. Азъ си легнахъ къмъ 8 ч. но не можахъ да заспя. Въздухътъ на тая висота ме възбуждаше; разнообразнитѣ впечатления указваха своето дѣйствиe. Сърцето ми силно биеше. Прѣживѣнитѣ картини отъ задоблачния миръ отново се явяваха прѣдъ менъ. Къмъ 12 часа ме повикаха: бѣше врѣме за пжтъ. Отъ *Grand Mulet* къмъ насъ се присѣдини новъ другаръ. Това бѣше юношъ, горящъ отъ страсть къмъ могжествената красота на природата и опасноститѣ. Неговата мечта бѣше да стане добъръ водачъ, но не такъвъ за околността на Шамони, водачъ за Монбланъ и опаснитѣ върхове на тая верига. Отъ 300 водачи въ списъка на бюрото, тия за Монбланъ не сж повече отъ 50. Тия водачи сж единъ видъ поети, поети на природата и опасноститѣ. Трѣбва да ги видите съ какъвъ дѣтски възторгъ тѣ гледатъ на снѣжнитѣ върхове, съ каква нѣжностъ

е любоватъ на планинскитѣ цвѣтя, съ каква любовъ пиятъ
одата на глетчеритѣ, за да можете да ги разберете. Трѣбва да
е види сжщо съ каква смѣлость и съ какво хладнокрѣвие и са-
моувѣреностъ се катерятъ по отвѣснитѣ скали и побѣждаватъ
опасноститѣ. Бащата на тоя юношъ, билъ 64 пжти на Монбланъ.
Моятъ водачъ правѣше своето 24-то изкачване. Момчето бѣше
направило първата крачка за бждащъ водачъ. Първо трѣба да
бжде водачъ на мулета, послѣ носачъ, а слѣдъ това, като издър-
жи изпитъ, ще бжде признатъ за водачъ. Това бѣше неговата мечта.

Снимка Ат. П. Изгорѣнковъ

улата въ Студенецъ. Насрѣща въ скалитѣ се вижда началото на най-голѣмата
пещера въ долината.

Вързани съ общо вжже, ние бѣхме на пжтъ. Мѣоне вървѣше
птрѣдъ като освѣтяваше пжтъ съ фенеръ. Наоколо царѣше тъмна
ощъ и тишина, нарушавана понѣкога отъ шума на лавинитѣ; но
тѣ сѣкашъ че спѣха, чакайки да ги разбуди утринното слънце.

Луната се скри; на небето блъстѣха свѣтли звѣзди. Бѣше студено. Снѣгътъ скриптѣше подъ краката ни. Прозорцитѣ на гостоприемницата блъсчукаха още малко слѣдъ насъ и угаснаха. Grand Mulet отново потъна въ обятията на нощния мракъ и сънъ.

Мълчеливо, съ освѣтяванъ отъ фенера пѣтъ, тайнствената група вървѣше напредъ. Бѣше около три часа сутринята. Звѣздитѣ гаснѣха една слѣдъ друга. Съмваше се. Минахме Petit Plateau. Къмъ 4 часа бѣхме на Grand Plateau. Това е голѣма снѣжна равнина гдѣто Балма прѣкаралъ първата си нощъ. Скоро Монбланъ пламна отъ розова свѣтлина, която послѣ стана свѣтло-жълта, и, блѣднейки постепенно, прѣмина въ бѣла. Почнаха да се освѣтяватъ и другитѣ върхове. Долу бѣше още съвсѣмъ тъмно, небето; свѣтло вече на изтокъ, бѣше на западъ още съвсѣмъ тъмно-синьо и на неговия тъменъ фонъ блъстѣше Монбланъ. Постепенно се освѣтяваха планинскитѣ вериги на противоположната страна. Деньтъ настѣпваше. Скоро се показа и слънцето. Снѣга блѣднеше като милиони алмази. Въ 5^{1/2} ч. стигнахме хижата на Валѣ на височина отъ 4400 м. Не далеко се намира и малката обсерватория. Вратата на хижата бѣше замръзнала и ние не насилихме. Направихме закуската си на камъкъ близо до нея. Слѣдъ малкия отидихъ отново тръгнахме на пѣтъ. Макаръ че малко пѣтъ ни остана, но той бѣше по-труденъ отъ цѣлия до тукъ. Рѣдкия въздухъ ни изморяваше. На такава височина силитѣ се изтощаватъ много бърже. Не могатъ да се направатъ и двадесетъ крачки безъ почивка. Най-послѣ, слѣдъ продължителни трудности, къмъ 9 часа ние бѣхме на самия връхъ. Едва стигналъ до обсерваторията налегна ме силна умора, която не чувствувахъ докато вървѣхъ. Въ обсерваторията не можеше да се влѣзе, защото вратата бѣ засипана отъ снѣгъ. Започна да ми се спи — слабъ признакъ на планинската болестъ. Нѣколко глътки конякъ и излагане лицето си на вѣтъра ме ободриха и направиха отново да се почувствувахъ силенъ и бодъръ.

Ние бѣхме на самия Монбланъ — 4810 м. височина. Прѣдъ менъ се откриваше картина, която не ще забравя никога. Долу навсѣкждѣ се разтиляше вълнисто море отъ планини, малки като на релефна карта. Водачътъ ми казваше тѣхнитѣ имена. Ето планинитѣ на Бериска Швейцария, ето Юра, ето Зерматъ, Санъ Бернаръ... Но тия имена никакъ не ме интересуваха—до такова степень планинитѣ бѣха нищожни. Само Монъ Роза се отдѣляше отъ другитѣ планински вериги. Земята съ нейнитѣ планини и долини, съ цѣлия нейнъ животъ, съ градоветѣ и държавитѣ, съ всичкитѣ нейни интереси и вълнения, бѣше далечъ долу. Азъ гледахъ на нея отъ задоблачни височини и видѣхъ, колко тя е нищожна. Но при чувството за нищожността на земното съществувание се смѣсваше и друго чувство, което правѣше картината още по-величествена. Тукъ, на най-високия връхъ на цивилизована Европа, на мѣстото не принадлежаще на никоя държава, защото Монбланъ е на границата между Италия и Франция, високо надъ политическата и економическата злоба на деня, човѣкътъ заби своето нату̀ро знае и написа на него: „Симъ побѣдихъ“).

*) Съ него ще побѣдихъ.

Чувството за нищожността на земята въ сравнение съ това необятно тъмно-синьо небе, земята, на която планинитѣ станяха така нищожни, а градоветѣ се прѣвърнаха на едва видими точки, чувството за величието и могъществото на човѣка, покоряващъ науката и знанието дивитѣ сили, образуваха нѣкакво сравнение, странно но хармонично въ своето противорѣчие,

Вѣеше студень вѣтрѣрь, който все по се усиляваше. Облаци нѣженъ прахъ се носѣха около ни. Да се остане повече бѣше опасно. Въ 9^{1/2} ч. ние вече се спускахме обратно. Когато стигнахме ижата Валѣ бѣхме напълно изморени. Тукъ починахме по-ълго. Спускайки се надолу азъ се чувствувахъ почти на всѣка рачка по-добрѣ. Лжчитѣ на слънцето буквално ни горѣха и когато тигнахъ на Grand Mulet, азъ бѣхъ доста отпадналъ, но това бѣше бикновена умора а не чувството на пълно изтощение, което ме авладѣ на върха. Починали добрѣ тукъ, въ 7 ч. вечерята ние бѣхме въ Шамони.

На другия день бюрото ми издаде свидѣтелство, въ което се достовѣряваше моето изкачване на Монбланъ.

Нито една отъ екскурзиитѣ правени отъ менъ по-рано или по-късно, не ми достави такива разнообразни и нови впечатления, както изкачването на Монбланъ. Азъ жадувахъ да се поворотъ съжитѣ впечатления при изкачването ми на Монъ Роза, сято е малко по-низка отъ Монбланъ, при голѣми екскурзии изъ планинитѣ, въ посѣщаване на ледници, но има работи, които се рѣживѣватъ само веднажъ и повторени вече, тѣ не сж съжитѣ. Струваще ми се, че азъ слушахъ нѣкаква дивна небесна пѣсень, която не могатъ да замѣнятъ скучнитѣ земни пѣсни.

К Р А Й.

Съкратенъ прѣводъ отъ А. Т. Д

Н. А. Панчевъ.

У т р о .

Омайното гължбово сияние на лѣтната нощъ
мудно изчезва Далечъ нѣкъждѣ на изтокъ иви-
цата свѣтлина все по-вече и по-вече се уголѣмнява
и руменѣе Небето се облива въ пурпуръ и
злато. Прозрачни облачета на кѣдрави дипли, оза-
рени отъ едната си страна отъ златиститѣ багри
на зарята, наподобяватъ близка планина, чийто
върхъ не може да стигне взора

Бисерни капчици—капчицитѣ роса прѣснати
по тучната трѣва на широкото поле, къмъ изтокъ на-
подобяватъ голѣмо свѣтло море, заляно отъ свѣт-
лина. Почти неуловимо,—толкова тихо,—сутринния
зефиръ разклаща гальовно вѣйкитѣ. Птичкитѣ ог-
ласятъ съ своитѣ възторжени химни утринния въз-
духъ, и плазни трели се носятъ изъ ефира.

Нейдѣ, далечъ се чува блѣненето на стадо.
Природата оживѣва.

Всичко се слива въ една обща хармония:
дрезгавия гласъ на пѣтела, дая на ранобудното псе,
гугукането на гължба, и далечното скрибуцане на
подранила каруца

Ето, слѣдъ минута само — и величествения,
всемогщия животворенъ дискъ на слънцето се
показва надъ насрѣщнитѣ хълмове.

Милионитѣ капчици роса изчезватъ съ първитѣ
появили се слънчеви лъчи . . . Утро е!

В Ъ С Т И.

Конкурсът обявен от сп. „Студенец“ се счита несъстоял се, понеже изпратените материали, не отговарят на обявените за конкурса условия.

Пръв м. август се е състоял мач между Варненския клуб „Тича“ и Софийския „Футбол Клуб“, въ гр. Варна. Победата е спечелил „Футбол Клуб“ с 3 гола срѣщу 1.

Д-вото за морално и физическо възпитание „Полезни Игри“ въ Плевен въ общото си събрание на 27 юни т. г. е рѣшило да се присъедини към д-во „Студенец“, като при едно прѣработване устава на послѣдното се има прѣдвидъ устава на „Пол. Игри“. На „Пол. Игри“ сега е дадено едно допълнително мѣсто въ упр. съвѣтъ на д-во „Студенец“ и двѣ въ бюрото му за пропаганда.

Д-во „Студенец“ е устроило прѣзъ врѣмето отъ 18 юлий 1919 год. до 1 септември 1920 год. 30 излета. Изминати сж 4897 кил., отъ които 2132 пѣшъ и 2765 съ жельзница. Излетитѣ сж били посѣвени общо отъ 598 излетници и сж траили общо 118 дни. Прѣзъ текущото лѣто сж били устроени 3 излета до мѣстността Студенец.

Традиционниятъ излетъ до „Черни връхъ“ въ Витоша е билъ устроенъ тази година по особенъ начинъ, при съвмѣстнитѣ усилия на клонъ „Витоша“ отъ Ю. Т. Съюзъ и клонъ „Ал. Константиновъ“ на Б. Т. Дружество. Това е пръвъ по рода си у насъ излетъ. На 14 августъ въ 10 ч. вечерта по даденъ знакъ, отъ Черни връхъ и другитѣ височини на Витоша се почва пускането на ракети, които величествено сж осѣвѣгвали Витоша, и давали разкошна гледка на софиянци. Непостоянното врѣме е било причина излетниците да бждатъ нѣколко пѣти по-малко, отколкото е било вѣроятно въ дена прѣди излета. Излетниците, около 1500, сж кристигнали на върха на 5 групи, идящи по различни пѣтища. На Витоша сж били устроени поща, телефония и хелеографна станции. За случая двѣтъ дружества сж издали съвмѣстно възпоменателни значки, карти и др. *Този*

излетъ сжщеврѣменно ни дава поводъ да споменемъ, че съ него туризмътъ въ България празнува своя 25 годишенъ юбилей. Точно прѣди 25 год. (м. августъ 1895 год.) покойниятъ Алеко събра съ духовитата си покана 300 души на Черни Връхъ, съ които основа Първото Българско Туристско Дружество.

Д-во „Сухиндолски връхъ“ е реализирало на 5 — 13 августъ т. г. осемдневенъ излетъ съ слѣдния маршрутъ: Сухиндолъ, Севлиево, с. Чадърли, Острецъ, върховетѣ: Мара-Гедикъ, Юмрукъ-Чалъ, Кадемлия, Калоферъ, с. Павелъ-банитѣ, Казанлъкъ, Тулово, в. Кръстецъ, каменовжгленитѣ мини въ Трънненския Балканъ, Тръвна, Дръновския манастиръ — Сухиндолъ. Изминели сж 320 кил., отъ които 240 кил. пѣшъ.

Въ съвмѣстното си събрание станало на 12 августъ т. г. Юношеското Туристско д-во „Самодивецъ“ и футболното д-во „П. К. Яворовъ“ въ гр. Чирпанъ сж рѣшили да се слѣятъ въ едно подъ името Юн. Тур. д-во „Самодивецъ“.

Конгресътъ на чешкитѣ соколи се състоя прѣзъ 8. юний т. г. въ Прага, на него сж присѣствали 300 клона, съ 60,000 соколи и 30,000 соколки. Мѣстото гдѣто сж станали игритѣ е побирано 110,000 зрители, а четирижглното игрище въ срѣдата 20,000 соколи. Игритѣ сж били закрити съ прѣдставяне на 12 метра висока пирамида наречена „Славниство“.

Извъ з. „Esperanto“.

Ученическиятъ Неутраленъ Вѣдържателенъ Съюзъ имѣ своя Гредовенъ конгресъ въ гр. Сливенъ отъ 11—15 юлий т. г. Съюзътъ брои около 1000 члена и членки, прѣдставени отъ 70 делегати. Изнесоха се на конгреса подходящи реферати отъ Г-дата: Д-ръ Хар. Нейчевъ, Д-ръ Карамалаковъ, Ал. Георгиевъ и нѣкои съюзни членове-делегати. По общо рѣшение Упр. съвѣтъ на съюза си остава въ Сливенъ. Опрѣдѣли се II ред. конгресъ да бжде идущето лѣто въ Плевенъ.

Състезания. На 16·V и 20·VI сж се състояли футболни състезания между Бургаското д-во „Черноморец“ и сливенския „Спортен клуб“. Първото въ Сливен съ побѣда на „Черноморец“, второто въ Бургасъ, съ побѣда на „Спортен клуб“.

Отъ 8—15 августъ т. г. се състоятъ въ Хага (Холандия) 12 Редовенъ Международенъ Есперантски Конгресъ, на който е имало делегати отъ всички европейски държави, включително и България. Присъжствалъ е и прѣдставителъ на Чешкото Министерство за Тър-

говия и Туризмъ, който е чель рефератъ за природата на Чехия. Четенъ е рефератъ и за България. Разисканията сж ставали на есперанто.

Споредъ положителни съѣдиня аеропланната служба Парижъ — Лондонъ, за десетъ мѣсеци (септември 1919 год. — юний 1920 год.) е прѣнесла 2473 пѣтници и 54,745 клг. стоки. При пѣтуването е имало само единъ смъртенъ случай. За отбѣлѣзване е, че авличанитѣ съставятъ 80% отъ пѣтниците.

Изъ свѣта и науката.

Прѣдсказване врѣмето. Ако отъ една отъ точкитѣ на западната половина на небето (т. е. отъ с.з., з., или ю.з.) се движатъ перести облаци съ бързина, даваща възможность да заблѣжимъ лесно, съ просто око, тѣхното движение—това е знакъ за приближаване на буря, или настѣпване, слѣдъ единъ-два дни, на дълготрайно лошо врѣме. Ако по небето се носятъ отдѣлни не голѣми кълбести облаци въ сѣщото направление, въ което духа приземния вѣтръ—това прѣдрича подобряване на врѣмето. Ако кълбеститѣ облаци не изчезнатъ привечерь—може да се очаква дъждъ и буря. Ако подобенъ твърдъ високъ кълбестъ облакъ (буреносенъ) отъ горната си частъ изпуска перести облаци като метли, или се разширява въ видъ на гъба, то при значителна абсолютна влажность долу (въ приземнитѣ въздушни пластове), може да се очаква градъ. Ако сутринъ, или прѣзъ деня се виждатъ разкжсани облаци, а привечерь се появятъ напастени кълбести, може да се очаква буря. Отъ самитѣ напастени кълбести облаци ни лѣтъ, ни зимъ не падатъ голѣми валежи. Ако пролѣтъ, лѣтъ, или есенъ прѣзъ деня има разкжсани облаци, а привечерь изчезнатъ, това е знакъ на продължително сухо и ясно врѣме. Ако слънцето залѣзва въ гжстъ низкъ облакъ на хоризонта, безъ надъ него да има перести, или слоесто-перести облаци, това е често знакъ за промѣна на врѣмето, или за валене дъждъ. Ако при ясно

врѣме, нѣколко дни наредъ вѣтрѣтъ има една и сѣща посока, съ не голѣми дневни колебания, а слѣдъ туй внезапно, рѣзко се измѣня, може се очакватъ валежи, или промѣна на врѣмето. Ако сутринъ небето е ясно, къмъ 10 ч. пр. об. почватъ да се появяватъ кълбести облаци, които се увеличаватъ до слѣд-обѣднитѣ часове, а привечерь изчезватъ, това е знакъ за добро врѣме. Ако прѣзъ деня е ясно, а привечерь почнатъ да се трупатъ облаци, това е знакъ за дъждъ, или промѣна на врѣмето. Ако нощъ е тихо, а сутринта се появи вѣтръ, който се усилюва до обѣдъ, а привечерь изчезна, това е сигуренъ знакъ за продължително ясно и сухо врѣме. Ако вѣтрѣтъ привечерь не утихва, или пѣкъ още се усилюва, почти сигурно може да се чакатъ продължителни валежи, или буря. Освѣнъ по този начинъ, ние можемъ да прѣдсказваме врѣмето и по другъ начинъ. Известно е, че влажниятъ въздухъ е по-добъръ проводникъ на звука, отъ колкото сухия. Ако ние чуваме шума на движащата се кола (кабриолетъ, файтонъ) отъ голѣмо разстояние, значи въ въздухѣтъ има много влага и има основание да се очаква дъждъ. Ако долавяме шума отъ колететата само отъ близко разстояние, значи въздухѣтъ е сухъ и че ясното врѣме ще се продължи дълго. Колкото и груби да сж тѣзи признаци, наблюдателниятъ човѣкъ може да се ползва отъ тѣхъ доста успѣшно.

Г. г. абонатитѣ на списанието,

които не сѣ получили,
нѣкоя отъ досега излѣз-
литѣ книжки, да съобщатъ
веднага въ редакцията; за
да се направи справка.

Младежи, разпространя-
вайте вашето списание
„Студенецъ“. То ще ви
помогне достатъчно прѣдъ
другаритѣ ви, за да ги
отдѣлите отъ застоялия
живетъ и направитѣ по-
клоници на природата.

ПОЛУЧИХА СЕ ВЪ РЕДАКЦИЯТА:

Ученическа мисль—год. II книга 5 и 6—Русе.

Младъ Туристъ—год. VI брой 2 органъ на Ю. Т. С. въ
България.

Украйно-български прѣгледъ.— брой 17—София.

в. Правда—год. VI брой 24 31—Сливенъ.

в. Искра—год. I брой 7 — Шуменъ.

в. Бждаше—Год. I брой 14, 15 16—гр. Осм. Пазаръ.

в. Трѣзвенность—Год. II брой 6—органъ на Ученическия
Неутраленъ Въздържателенъ Сюзъ въ България.

Възможенъ и нуженъ ли е единъ международенъ спома-
гателенъ езикъ отъ Д-ръ Ив. Шишмановъ—издава Българ-
ското Есперантско Д-во.

Turisticky obsor—год. X брой 7—органъ на Чехословашкитѣ
туристи — Ve Vidni.

Le Miroir des sports—serie 5 № 6 34—Paris.

Продължава се подписката за записване абонати на пър-
вата годишнина отъ ученическия литературно-наученъ листъ

„УЧЕНИЧЕСКО ЕХО“

Излиза всѣки мѣсецъ, съ изключение на юлий и августъ. Годишенъ абона-
ментъ 8 лева — прѣдплатени. Отдѣленъ брой 1 левъ. Който запише повече
отъ 10 абонати се счита за настоятелъ и има право на 10% отъ събраната
сума. На новозаписалитѣ се абонати ще се изпратятъ до сега излѣзлитѣ отъ
печать броеве.

Адресъ: Редакция „УЧЕНИЧЕСКО ЕХО“
кварталъ „Полицейски“ № 316
Стара Загора.

улица

гр.

Ученическа Мисъл

Списание за сръднешкопници и за самообразование.

Одобрено отъ министерството за училищнитѣ библиотеки.
Най-ефтиното и полезно младежко периодично издание.
Специаленъ отдѣлъ за ученически трудове.

7 и 8 книжка, двойна, е подъ печатъ и ще излѣзе
къмъ 10 октомврий.

Абонаментъ — 20 лв. прѣдплатени.

Русе, бул. Придунавски, 54.

МЛАДЪ ЧИТАТЕЛЪ

(Илюстрована юношеска библиотека)

ГОДИНА III

Младъ читателъ почва отъ 1 септемврий третата си годишнина.

Младъ читателъ се посрѣща най-радушно отъ юношитѣ и масово се разпространява.

Първиятъ брой излѣзе отъ печатъ и съдържа:

ЕДИСОНЪ

(бѣлѣжитъ американски изобрѣтателъ), животъ и откривания—крайно интересенъ и увлѣкателенъ разказъ.

Годишенъ абонаментъ 15 лева, отдѣленъ брой 3 лева.

адресъ: Младъ читателъ—Плѣвенъ.

печат. Данаиловъ—Плѣвенъ.